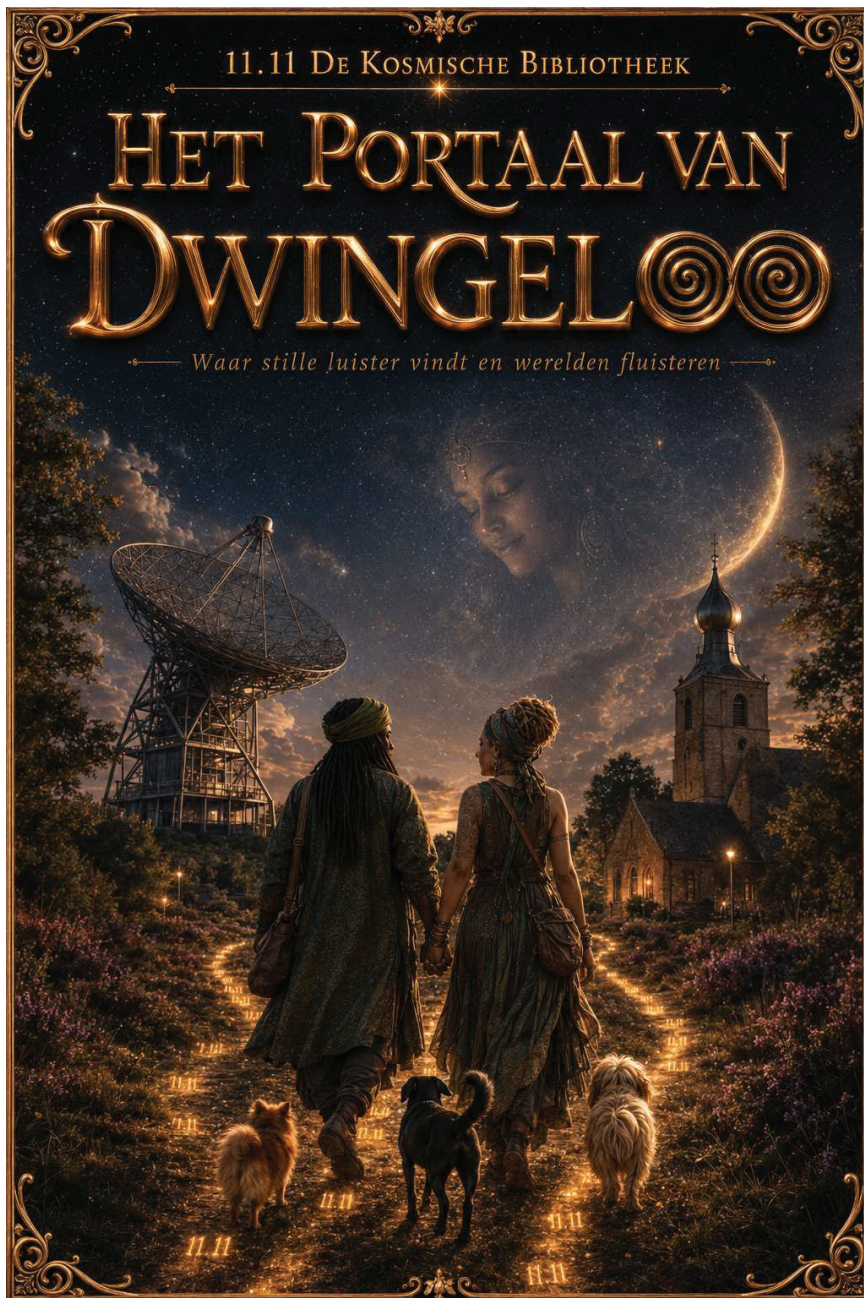

11.11 DE KOSMISCHE BIBLIOTHEEK

HET PORTAAL VAN DWINGELOO

— Waar stille luister vindt en werelden fluisteren —

HET PORTAAL VAN DWINGELOO

Waar stilte luisteren vindt en werelden fluisteren

Karin DragonBean

11.11 De Kosmische Bibliotheek

Colofon

Het Portaal van Dwingeloo

Waar stilte luisteren vindt en werelden fluisteren

Auteur: Karin DragonBean

Uitgever / fonds: 11.11 De Kosmische Bibliotheek

ISBN: 9789403910604

© 2026 Karin DragonBean / 11.11 De Kosmische Bibliotheek

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en/of uitgever, behalve voor korte citaten in recensies of besprekingen.

Eerste druk, 2026

“Jullie denken verkeerd om.”
— een zin die als sleutel bleef terugkeren

Leeswijzer bij dit verhaal

Tussen feit, beleving en verbeelding

Dit boek beweegt bewust op de grens tussen persoonlijke herinnering, Dwingeloo als echte plek en de kosmische verbeelding van 11.11 De Kosmische Bibliotheek. Wat plaats, geschiedenis en landschap betreft, blijven we zorgvuldig. De Sint-Nicolaaskerk wordt genoemd om haar herkenbare siepeltoren. ASTRON en de radiotelescoop worden gebruikt als beeld van luisteren en ontvangen. Astraayana, de fluistercodes en het portaal worden in dit boek behandeld als verhalende, spirituele en sciencefictionachtige verbeelding: niet als verplicht geloof, niet als bewijs, maar als een manier om betekenis, aandacht en verwondering tastbaar te maken.

Zo kan iedereen dit verhaal lezen op zijn eigen laag: als warme roman, als mysterie, als innerlijke reis, als ode aan Dwingeloo, als onderdeel van 11.11 De Kosmische Bibliotheek, of simpelweg als een uitnodiging om opnieuw te leren luisteren.

Inhoud

- Proloog – We begrijpen het nu
Hoofdstuk 1 – Het dorp dat ons riep
Hoofdstuk 2 – De koperen spiralen
Hoofdstuk 3 – 11:11 en de uil
Hoofdstuk 4 – De zin die bleef
Hoofdstuk 5 – Jullie denken verkeerd om
Hoofdstuk 6 – De jaren van zoeken
Hoofdstuk 7 – De eerste markt
Hoofdstuk 8 – De steen die dubbel laat zien
Hoofdstuk 9 – Het signaal
Hoofdstuk 10 – Astraayana
Hoofdstuk 11 – Elf boeken in elf dagen
Hoofdstuk 12 – De fluisterkaart
Hoofdstuk 13 – De bibliotheek achter de bibliotheek
Hoofdstuk 14 – De weg van licht
Hoofdstuk 15 – Het portaal

11:11

Proloog

We begrijpen het nu

Waar de telescoop luistert en de maan het verhaal opent.

Karin en Astra komen thuis in Dwingeloo: waar de telescoop luistert en de maan het verhaal opent.

Wanneer je midden in het leven staat, lijkt alles soms willekeurig. Gebeurtenissen schuiven over elkaar heen zoals wolken over de lucht drijven. Een rekening op de mat, een telefoontje op een verkeerd moment, een ontmoeting die je eerst niet begrijpt, een dag waarop je denkt dat er niets bijzonders gebeurt. Pas later ontdek je dat juist die kleine dingen soms de draad vasthouden.

Wij hebben lang gedacht dat ons leven vooral bestond uit reageren. Op werk dat veranderde, op geld dat krap werd, op deuren die dichtvielen, op gezondheid, zorgen, hoop en teleurstelling. Je staat op, je doet wat moet, je probeert lief te blijven, je probeert overeind te blijven. En intussen denk je dat het verhaal ergens buiten jou geschreven wordt.

Nu zitten we in Dwingeloo. Buiten is de avond stil en ruim. De lucht boven het dorp is anders dan in de stad; donkerder, dieper, alsof de nacht hier niet op het land valt maar uit het heelal naar beneden ademt. In de verte ligt het veld waar een grote radiotelescoop al jarenlang doet wat mensen vaak vergeten: luisteren.

Niet roepen. Niet overtuigen. Niet de hemel bestormen met bewijsdrang. Luisteren. Wachten. Ontvangen. Misschien was dat het eerste wat Dwingeloo ons leerde, nog voordat wij begrepen dat wij les kregen.

Als we terugkijken op alles wat hierna kwam, zien we geen rechte lijn. We zien een pad dat zich pas achteraf liet lezen. Koper dat zomaar op tafel lag. Spiralen die uit onze handen kwamen. Een eerste markt die toevallig in Dwingeloo was. Uilen die overal opdoken. 11:11 dat bleef knipogen. Een zin die te eenvoudig was om los te laten: Jullie denken verkeerd om.

Ik schrijf dit niet om een ander te overtuigen. Sommige verhalen worden kleiner wanneer je ze als bewijs behandelt. Dit verhaal vraagt iets anders. Het vraagt een lezer die niet meteen beslist wat wel of niet kan, maar die even naast ons wil gaan zitten en mee wil kijken. Niet met harde zekerheid, maar met open aandacht.

Want er zijn plaatsen die meer zijn dan een adres. Er zijn dorpen die niet alleen op de kaart staan, maar ook ergens in je binnenwereld. En er zijn momenten waarop een mens thuiskomt zonder precies te weten waar hij al die tijd naar onderweg was.

Dwingeloo werd voor ons zo'n plek. Geen sprookjesdecor, geen heilige grond die boven andere plaatsen staat, maar een levend kruispunt van herinnering, sterren, aarde, markt, kerk, veld en stilte. Een plek waar het gewone en het mysterieuze elkaar niet tegenspreken, maar naast elkaar gaan zitten.

Daarom begint dit boek niet met een spectaculaire gebeurtenis. Het begint met terugkijken. Met het besef dat wij toen nog niet zagen wat we nu langzaam begrijpen. Misschien waren we niet bezig een verhaal te bedenken. Misschien waren we bezig een deur te naderen.

En misschien is dat wat een portaal werkelijk is: geen gat in de lucht, geen vlucht uit deze wereld, maar een verandering in hoe je kijkt. Dezelfde straat. Dezelfde maan. Dezelfde mensen. En toch ineens een tweede laag die fluistert: luister nog eens.

De laag eronder

Er zat ook iets nuchters in dat begin. Wij zaten niet in een film waarin de lucht openscheurde en iemand precies vertelde wat de bedoeling was. Wij zaten gewoon tussen dozen, afspraken, zorgen en dromen die soms te groot leken voor de dag. Juist dat maakt het verhaal voor mij eerlijk. Het wonderlijke kwam niet in plaats van het gewone; het kwam er dwars doorheen. Tussen de afwas. Tussen het werk. Tussen geldzorgen, vermoeidheid en toch weer doorgaan.

Dwingeloo gaf geen uitleg. Het gaf ruimte. En ruimte is soms het eerste medicijn. In een stad kun je het gevoel krijgen dat alles tegelijk aan je trekt. Hier leek de nacht groter dan de problemen. Niet omdat ze verdwenen, maar omdat ze niet langer de hele hemel vulden. Als je onder een donkere sterrenlucht staat, herinnert je lichaam zich dat jouw verhaal belangrijk is, maar niet het enige verhaal. Dat is geen klein inzicht. Dat is adem.

We leerden ook voorzichtig worden met woorden. Zodra je iets mysterieus te hard benoemt, maak je het kleiner. Daarom wilden we geen boek schrijven dat met een vinger omhoog zegt: zo zit het. We wilden een boek schrijven dat een stoel bijshift en zegt: kom even zitten, misschien herken je iets. Misschien niet alles. Misschien maar één zin. Soms is één zin genoeg om een deur te vinden.

Astra zei op een avond, terwijl buiten de wind langs het raam streek, dat luisteren niet passief is. Luisteren is werk. Je moet je eigen haast opzij zetten. Je moet de behoefte om gelijk te hebben even laten zakken. Je moet durven wachten zonder meteen te weten of er iets komt. Dat klonk simpel, maar ik merkte hoe moeilijk het was. Ik wilde vaak zenden. Uitleggen. Vastpakken. Bewijzen. Dwingeloo vroeg iets anders.

Zo werd het begin van dit boek geen beginpunt, maar een terugkeer. Naar de stem onder de stem. Naar de laag onder de gebeurtenis.

Naar de vraag of je leven misschien niet alleen een serie losse dagen is, maar een weefsel dat pas zichtbaar wordt wanneer je het niet meer uit elkaar trekt. Dat is wat wij hier proberen te bewaren: niet de claim dat alles betekenis heeft, maar de ervaring dat betekenis soms heel zacht aan je mouw trekt.

En ergens in die zachtheid begon het portaal. Niet als spektakel, maar als verschuiving. Je kijkt naar dezelfde maan, dezelfde bomen, dezelfde tafel, en toch voel je ineens: ik sta niet buiten mijn verhaal. Ik ben erin. Ik ben niet alleen de schrijver. Ik word ook gelezen.

En precies daar begon de reis spannend te worden. Want luisteren lijkt veilig, totdat je werkelijk hoort wat er al die tijd onder de oppervlakte klopte.

Daarom voelde Dwingeloo niet als plotselinge spiritualiteit. Het was geen nieuwe jas die we aantrokken. Het was eerder alsof losse draden uit eerdere jaren eindelijk in één weefsel begonnen te vallen. Paarden, meditatie, kruiden, oude wijsheid, koper, boeken, markten, uilen, getallen, de radiotelescoop, de siepel van de kerk: alles leek vanuit verschillende hoeken hetzelfde te zeggen. Niet rennen. Niet duwen. Luister.

Ook transcendente meditatie had ooit een deur geopend. Niet als wondermiddel, maar als herinnering dat stilte niet leeg is. Stilte heeft lagen. Soms is de bovenste laag onrust. Daaronder zit vermoeidheid. Daaronder verdriet. En nog dieper, als je niet te snel wegloopt, kan er een plek zijn waar iets in jou weer rechtop gaat zitten. Dit boek begint eigenlijk daar: bij mensen die al lang aan het leren waren om niet alleen met hun hoofd te horen.

Karin droeg al langer een andere gevoeligheid met zich mee. Niet als etiket, niet als opschepperij, maar als feit van het dagelijks leven. Ze had geleerd naar paarden te kijken, niet alleen naar gedrag, maar naar spanning, rust, ogen, adem, houding, verschuiving. Als paardenpsycholoog wist ze hoe weinig woorden soms nodig zijn om toch een heel verhaal te horen. Een paard liegt niet met zijn lichaam. Misschien was dat wel een van haar eerste scholen in luisteren.

Astra merkte het vooral aan de lucht. Hij kon naar de avond kijken en zeggen: vandaag hangt er iets anders. Dan bedoelde hij niet alleen weer of wind. Hij bedoelde de laag waarin je voelt dat de wereld even haar adem inhoudt. Dat klinkt misschien groot, maar bij hem kwam het heel gewoon. Hij zei het terwijl hij een kop thee neerzette, een plant verschoof, of met zijn vingers langs een koperen spiraal ging. Alsof het vanzelfsprekend was dat aarde en sterren elkaar niet tegenspraken.

Wat niemand van buiten kon zien, was dat er onder onze rustige woorden een spanning liep. Niet de spanning van gevaar met sirenes en achtervolgingen, maar de spanning van een leven dat op het punt staat zichzelf anders te gaan lezen. Ik voelde het in kleine dingen. In de manier waarop een klok precies op 11:11 sprong wanneer ik net wilde opgeven. In de stilte na een gesprek. In het gevoel dat sommige dagen niet voorbijgingen, maar zich ergens opsloegen, alsof ze later nog nodig zouden zijn.

De eerste spanning

De belofte van dit boek is niet dat alles aan het einde netjes verklaard wordt. De belofte is dat de lezer mee mag lopen, stap voor stap, zonder te hoeven doen alsof hij alles al gelooft. Wie open blijft, merkt vanzelf waar het verhaal zachtjes begint te trekken.

Daarom moest dit boek een roman worden en geen verslag. Een verslag zegt: dit gebeurde. Een roman durft te laten voelen hoe het gebeurde. Hoe een mens twijfelt. Hoe je soms lacht op het verkeerde moment omdat spanning anders te groot wordt. Hoe je wakker kunt liggen van iets wat overdag belachelijk leek. Hoe een dorp langzaam van decor verandert in medespeler.

Wat wij toen nog niet wisten, was dat dit verhaal zich niet in één keer zou geven. Het zou zich gedragen als een steen in helder water: eerst zie je alleen de vorm, daarna de rimpeling, daarna pas hoe diep het water eigenlijk is. Iedere keer dat wij dachten dat we het begrepen hadden, kwam er een laag onder vandaan. Niet om ons te verwarren, maar om ons uit te nodigen dieper te kijken.

Omdenkertje

Sommige plekken zijn meer dan een plek. Sommige plekken zijn een portaal.

Spiegel-Omdenkertje

Wij denken dat wij een verhaal beginnen. Maar soms is het verhaal allang begonnen en worden wij pas later stil genoeg om het te horen.